

ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ

● Της Αιμιλίας Ποίζη

Κάποιοι είπαν πως οι ευκαιρίες χάνονται,
αφήνονται
πως δεν μένουν για πολύ, ο χρόνος τις παίρνει μαζί,
γίνονται στάχτες, καίγονται, πονάνε μα διαλύονται.
Τριγυρνάνε ελεύθερες μονάχες δυο και τρεις φορές
για το πρωί, και μια το βράδυ πριν απλωθεί σιωπή.
Ψάχνουν, ανοίγουνε πόρτες και κοιτάνε τα παράθυρα
άλλοτε προχωράνε, τις κοιτάμε, τις ρωτάμε τι θέλουν,
ψάχνουν κι αυτές, μοιραίες είναι, κάποιος
τις είχε χθες.

Ευκαιρίες συνάντησα πολλές, πικρές μα τυχερές
μου χάρισαν ζωές, της ένιωσα σαν να 'τανε φωτιές,
μου'φεραν αγάπη, έρωτα, καταξίωση και δόξα.
Με ρώτησαν τι άλλο ήθελα, τι έψαχνα στις ψυχές

ίσως να μην ήξερα, να μην ένιωθα, τι τύχη είχα.
Μα ζήτησα χρυσό, πλούτο, πράγματα που κι εσύ θες
από πλανόδιους θα αγόραζα, παζάρια για ευκαιρίες
χαρές και νίκες, θα έκανα, εγώ ο τυφλός και άτυχος,
ανήθικος θα έλεγαν σοφοί και νομοθέτες της τιμής.

Ευκαιρίες ένιωσα να είχα απ' αρχής, τόσο νωρίς
από παιδί, μπροστά σε τελετές, ψεύτικες τιμές,
τις έδιωχνα, εγώ ο αφελής, ποτέ δεν τις ρώταγα
τι ζητούσανε για χρόνια στις χιλιάδες εκδρομές,
στις αφηγήσεις των νέων, στα τραγούδια τους.
Θα ξανάρχονταν έλεγα, θα τις κοιτάζα ξανά
θα τις φώναζα στα πρώτα σημάδια του έρωτα,
θα τις καλούσα και οι ευκαιρίες θα έρχονταν,
μα δεν το κατάλαβα, τώρα πια είχανε φύγει μακριά.